

giver Ulyst til Militærlivet. Det er ud fra saadanne Synspunkter, at jeg har fremhævet disse Forhold. Jeg ved, at den højtærede Minister for sit eget Vedkommende ønsker, at Soldaterne skal behandles saa godt som muligt, men jeg haaber ogsaa, at han vil øve Indflydelse paa de overordnede, at han vil give dem et Vink om at behandle Mandskabet saa godt, som det kan lade sig gøre. Naar jeg tænker paa den Tid, jeg selv var Soldat, føler jeg mig overbevist om, at det vilde aldrig være faldet vor Kaptajn ind at kommandere os ned i en Skyttegrav, jeg tænker, han vilde have været den første til at protestere og til at sige, at det var uforsvarligt at sætte Soldaterne derned. Men var vi kommet derned, var blevet vaade og var kravlet op igen, saa er jeg sikker paa, at han vilde været den sidste til at melde os. Her har vi derimod en Kaptajn, der nok kunde have Krav paa en Paamindelse om ikke at være alt for tjenstivrig ligesom Kaptajn Løve Christensen i Aalborg. Det var det, jeg havde at sige om Militæret, og jeg har kun sagt det, for at der muligvis kunde blive raadet Bod paa enkelte Skavanker, som har vist sig at være til Stede i enkelte Retninger. I det store og hele tror jeg, at vor Officersstand behandler Mandskabet human, og derfor er den ikke tjent med at blive stemplet efter den Handlemaade, som enkelte mindre heldige Individuer udviser.

Jeg har ikke mere at henvende til den højtærede Forsvarsminister. Jeg ved ikke, om han finder Anledning til at svare, det forlanger jeg ikke, jeg har kun omtalt disse Begivenheder, for at de kan blive offentlig bekendte og virke afsvalende. Jeg skal slutte med at sige om disse militære Sager, at hvis det, jeg har sagt, kunde faa den Virkning, at en Mand som Løve Christensen i Aalborg blev noget mere human overfor sit Mandskab for Fremtiden, saa har jeg opnaaet min Hensigt.

Jeg har saa et Par Ord at sige til den højtærede Kultusminister. Der er, ser jeg, paa Finanslovsforslaget i Aar stillet Forslag om Bygning af nogle nye Kirker. Det er vi vante til at se Aar efter Aar, det bliver ikke anderledes, saalænge vi har en Folkekirke, og der er ikke noget at sige dertil. Men hvad der er Grund til at anke over, det er, at skønt Staten yder store Summer til disse Kirker, bliver en Mængde af dem bygget paa en meget uforsvarlig Maade. Jeg henvendte mig i Fjor til den højtærede Kultusminister i Anledning af en Kirke, som næsten var halvraadden, fordi Vandet løb gennem Taget og nedad Træværket,

og jeg spurgte, om der ikke kunde ydes nogen Hjælp der. Jeg fik det trøstefulde Svar, at der i de senere Aar kom en Mængde Andragender fra forskellige Sider, hvor der blev bygget Kirker, og det var galt næsten alle Vegne. Det værste, jeg har set, saa jeg i Sommer ved en Begravelse i en lille By oppe i Hanherrederne. Der var bygget en ny Kirke for godt og vel en halv Snes Aar siden, men det er sikkert, at naar man ikke havde vidst bedre, maatte man tro, at den Kirke havde staaet i 200 Aar uden at være bleven vedligeholdt (Munterhed). De Herrer skal ikke le, for jeg er vis paa, at vi bygger mange Bygninger i Danmark, der ser værre ud, end hvis det var gamle Bygninger, som man ikke havde rørt ved i 200 Aar. Det var i dette Tilfælde ikke enkelte Sten, der var faldet ned af Taarnet og Kirkens Sidemure. Jeg tror ikke, jeg tager Munden for fuld, naar jeg siger, at det var i Tusindvis, og at det ikke vil vare ret længe, inden der gaar Hul paa Taarnet. Jeg ved ikke, om Kirken skal repareres, men den ser saa forfærdelig ud, at der maa gøres noget, hvis den ikke skal falde helt ned.

Jeg vil spørge den højtærede Minister, om der intet kan gøres fra Statens Side. Staten har jo Arkitekter. De har mange Gange efter min Mening lagt Hindringer i Vejen for Bygningens Opførelse ved at stille store Fordringer, medens det næsten er lige meget, hvordan det gaar med Materialerne til Bygningen. Var det ikke bedre, om de saa lidt efter, hvilke Materialier der blev brugt, og hvordan Bygningsarbejderne bliver udførte, i Stedet for at stille de mange forskellige Fordringer om, hvordan snart det og snart det skal være. Jeg har fremdraget dette for at henstille til Ministeren at drage Omsorg for — enten nu vedkommende Bevilling er af den ene eller den anden Størrelse, som oftest er Beløbet jo fra 18,000 til 30,000 Kr. — at disse Bygninger ikke alene bliver opførte efter bestemte Tegninger, men ogsaa at de Materialier, der bliver indkøbte, er forsvarlige, og at Arbejdet bliver udført paa forsvarlig Maade. Det er dog trist at se, at Staten giver saa store Summer ud til Bygninger, der efter faa Aars Forløb viser sig at være saa slette, at de er nær ved at falde ned.

Saa vil jeg endelig fremdrage en Sag, der nærmest vedrører den højtærede Finansminister. Jeg skal lærlig tilstaa, at jeg havde ikke ventet at se en Bevilling til Krigerne fra 1864 paa Finanslovsforslaget, idet jeg formodede, at Ministeren havde anset sig for ubeføjet til at optage den paa